

Arrest

nr. 163 921 van 11 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 20 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 maart 2015 tot onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student(e).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 24 november 2011 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 22 januari 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermings-status.

1.2. Op 1 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten –asielzoeker (bijlage 13quinquies). Verzoekende partij

stelt op 5 maart 2013 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 31 juli 2013 stelt de Raad de afstand van het geding vast bij arrest nr. 107 758.

1.3. De in punt 1.1. vermelde beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wordt door de Raad bevestigd op 21 mei 2013 bij arrest nr. 103 146. Op 30 mei 2013 neemt de gemachtigde opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. Verzoekende partij dient op 18 juni 2013 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 25 juni 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Het beroep tot nietigverklaring wordt op 31 oktober 2013 door de Raad verworpen bij arrest nr. 113 159.

1.5. Op 13 november 2013 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.6. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 2 december 2013 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.7. Op 12 december 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.8. Verzoekende partij dient op 14 november 2014 bij de burgemeester van Brugge een aanvraag in om machtiging tot verblijf als student.

1.9. Verzoekende partij dient op 27 december 2014 een beroep in bij de Raad tegen de in punt 1.6. vermelde beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag

1.10. Op 10 maart 2013 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij op 21 maart 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven zijn de volgende:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 14/11/2014 bij de burgemeester van Brugge door O. H. (...), geboren te T. (...) op (...), onderdaan van Kameroen, verblijvende (...), in toepassing van de artikelen 58 en 9 alinea 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984, 15 juli 1996 en 15 september 2006, is onontvankelijk.

MOTIVERING:

Overwegende dat betrokkene reeds meerdere asielaanvragen heeft gedaan in het Rijk, en dat zijn laatste asielaanvraag van 13/11/2013 werd afgesloten met een bijlage 13quinquies (beslissing tot weigering in overwegingname van de aanvraag) met bevel om het grondgebied te verlaten binnen de zeven dagen.

Overwegende dat deze beslissing werd genomen op 12/12/2013 en dat betrokkene hiertegen een beroep instelde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Tengevolge van deze beslissing werd betrokkene vanaf 10/11/2014 in het bezit gesteld van een bijlage 35 geldig tot 10.02.2015.

Overwegende dat ook dit beroep werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 9/02/2015 en u vervolgens een bevel om het grondgebied te verlaten werd toegestuurd, hetwelk werd verlengd tot 21/02/2015.

Overwegende dat betrokkene op 14.11.2014 een aanvraag indiende tot het bekomen van een verblijfstitel in de hoedanigheid van student. Gelet op het feit dat betrokkene op dat moment in het bezit was van een bijlage 35 naar aanleiding van het indienen van een beroep bij de Raad van Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing tot niet in overwegingname van een asielaanvraag, was betrokkene op het moment van de aanvraag niet in legaal verblijf.

Overwegende dat er dus geen rechtstreekse aanvraag kon worden ingediend bij de gemeente via art. 9bis §1°, zonder de buitengewone omstandigheden, aan te tonen.

Overwegende dat, in het kader van deze buitengewone omstandigheden, betrokkene dient aan te tonen dat het hem bijzonder moeilijk, zometer onmogelijk is, terug te keren naar zijn land van herkomst of zijn land waar hij toegelaten is tot verblijf, om zijn aanvraag op regelmatige wijze in te dienen bij de Belgische Ambassade of Consulaat voor zijn land van herkomst of verblijf;

Overwegende dat betrokkene bij zijn aanbieden in de gemeente geen schriftelijke motivatiebrief toevoegt waaruit zijn buitengewone omstandigheden zouden moeten blijken ter rechtvaardiging van zijn rechtstreekse aanvraag bij de gemeente tijdens illegaal verblijf.

Overwegende dat betrokkene ten behoeve van zijn aanvraag tot het bekomen van een verblijfstitel als student geen geldige identiteitsdocumenten voorlegt, in het dossier van betrokkene is er immers geen geldig internationaal reispaspoort van betrokkene aanwezig. De afwezigheid van een dergelijk paspoort is normaal gezien het feit dat betrokkene via de door hem ingediende asielaanvragen zijn vrees tot vervolging heeft uitgesproken tegenover zijn nationale autoriteiten, echter gezien de door hem ingediende asielaanvragen geen positief resultaat hebben gekend en betrokkene nu in de hoedanigheid van student een verblijfstitel wenst te bekomen kan niet van de algemene regel worden afgeweken die behelst dat een derdelander die een aanvraag voor een machtiging tot verblijf van langer dan drie maanden opstart geldige identiteitsdocumenten dient te hebben.

Gelet op de boven aangehaalde elementen is de door betrokkene ingediende aanvraag tot het bekomen van een verblijfstitel in de hoedanigheid van student onontvankelijk. Bijgevolg wordt hij verzocht gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dat recent werd verlengd tot 21/02/2015."

1.11. Op 5 februari 2015 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de in punt 1.5. vermelde beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag bij arrest nr. 137 953.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel haalt de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 9 en 58 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de omzendbrief van 30 augustus 2013 tot opheffing van de omzendbrief van 20 juli 2001 betreffende de juridische draagwijdte van bijlage 35 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. - Afvoering van de registers. – Inschrijving.

3.2. Het middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

"II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

II.1.3. Verwerende partij stelt dat verzoekende partij, op het moment van de aanvraag, niet legaal in België verbleef aangezien zij in het bezit was van een bijlage 35.

Verzoekende partij motiveert dit als volgt:

"Overwegende dat betrokkene op 14.11.2014 een aanvraag indiende tot het bekomen van een verblijfstitel in de hoedanigheid van student. Gelet op het feit dat betrokkene op dat moment in het bezit was van een bijlage 35 naar aanleiding van het indienen van een beroep bij de Raad van Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing tot niet in overwegingname van een asielaanvraag, was betrokkene op het moment van de aanvraag niet in legaal verblijf."

II.1.4. Over het legaal/illegaal statuut van verzoekende partij kan juridisch gediscussieerd worden. Het standpunt van de Staatssecretaris, bevoegd voor asiel en migratie wordt als volgt in haar omzendbrief van 30 augustus 2013 omschreven:

“Artikel 111 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat een <vreemdeling> die een beroep met volle rechtsmacht of een opschortend beroep van rechtswege indient (artikel 39/79, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bezit gesteld wordt van een bijzonder verblijfsdocument (« bijlage 35 » van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). De indiening van een dergelijk beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft niet tot gevolg dat de beslissing tot weigering of tot intrekking van het verblijf die genomen werd door de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of zijn gemachtigde opgeschort wordt. De indiening van een dergelijk beroep heeft enkel tot gevolg dat tijdens de voor het indienen van het beroep vastgelegde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep ten aanzien van de <vreemdeling> geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied van het Rijk gedwongen kan worden uitgevoerd (artikel 39/79, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). Aangezien hij niet of niet meer toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf of tot vestiging kan de <vreemdeling> niet meer het voorwerp uitmaken van een inschrijving in de bevolkingsregisters. De betrokkene moet dus uit de registers worden geschrapt wegens verlies van het recht of van de machtiging tot het verblijf; deze schrapping moet gebeuren op de datum van de beslissing van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of zijn gemachtigde.”

Verwerende partij stelt dat een bijlage 35 geen ‘toelating tot verblijf’ inhoudt, maar alleen de gedwongen uitvoering van de uitwijzing opschort (artikel 39/79 Vreemdelingenwet). De nieuwe omzendbrief stelt dat mensen met een bijlage 35 moeten geschrapt worden uit het vreemdelingenregister of bevolkingsregister. Uit deze schrapping wordt aangenomen dat verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft.

Verzoekende partij meent dat deze schrapping uit het vreemdelingenregister of bevolkingsregister niet conform de wet is.

II.1.5. Echter deze redenering rammelt langs alle kanten. Mensen met een bijlage 35 ‘mogen op het grondgebied verblijven’ maar zijn toch niet ‘toegelaten of gemachtigd tot verblijf?’ (zie ook: <http://www.kruispuntmi.be/nieuws/schrapping-uit-vreemdelingen-of-bevolkingsregister-met-bijlage-35-toch-nog-ocmw-steun-en-andere>)

De verwerende partij baseert deze nieuwe interpretatie, waarbij de mensen met een bijlage 35 geschrapt worden uit het vreemdelingenregister, op de overweging dat in het vreemdelingenregister of bevolkingsregister alleen vreemdelingen zouden mogen ingeschreven staan “die toegelaten of gemachtigd zijn voor meer dan drie maanden of gemachtigd om zich te vestigen”.

Verzoekende partij meent dat verwerende partij met deze redenering slechts gedeeltelijk artikel 1, 1° van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten citeert; immers dat artikel wordt vervolgt:

Artikel 1, 1° van de wet van 19 juli 1991:

“1° (bevolkingsregisters waarin ingeschreven worden op de plaats waar zij hun hoofdverblijfplaats gevestigd hebben, ongeacht of zij er aanwezig dan wel tijdelijk afwezig zijn, de Belgen en de vreemdelingen die toegelaten of gemachtigd zijn om voor een langere termijn dan drie maanden in het Rijk te verblijven, die gemachtigd zijn zich er te vestigen, “of die om een andere reden ingeschreven worden overeenkomstig de bepalingen van de wet van 15/12/1980”.

Diezelfde wet is van toepassing zowel op “vreemdelingenkaarten” (die een toelating of machtiging voor meer dan 3 maanden bewijzen) als ook op “verblijfsdocumenten” zoals het attest van immatriculatie of de bijlage 35 (die bewijzen dat de vreemdeling in België mag verblijven zolang zijn procedure of beroep loopt).

Het attest van immatriculatie is immers ook geen “toelating of machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden”. Nochtans schrijft de Verblijfswet de inschrijving in het vreemdelingenregister voor. Het is net zoals de bijlage 35 een toelating om in België te blijven zolang de procedure duurt.

II.1.6. Verder baseert de verwerende partij haar nieuwe interpretatie in haar omzendbrief op artikel 12, 5° van het KB van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister. Dat artikel bepaalt dat de afvoering van de registers gebeurt op grond van “de beslissing, genomen overeenkomstig de wet van 15/12/1980... die een einde stelt aan het verblijf of de vestiging of die het verlies vaststelt van het recht of de machtiging tot verblijf of vestiging”.

Verzoekende partij meent dat er nog geen “einde aan het verblijf” gesteld is wanneer iemand nog een bijlage 35 heeft. De bijlage 35 vermeldt expliciet dat de betrokkene “mag op het grondgebied van het Rijk verblijven in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”. In

toepassing van artikel 111 Verblijfsbesluit wordt de bijlage 35 "van maand tot maand verlengd" zolang dat beroep duurt.

De schrapping wegens "verlies van verblijfsrecht" gaat enkel op voor wie voor de schrapping een verblijfsrecht toegekend had (dus met elektronische verblijfskaart) en dat vervolgens verloren heeft. Er is geen wettelijke basis om tot schrapping over te gaan wanneer een aanvraag tot verblijf (met attest van immatriculatie) geweigerd wordt en er nog een schorsend beroep loopt tegen de uitwijzingsbeslissing. In dat laatste geval is er geen "verlies van verblijfsrecht" en ook nog geen "einde aan het verblijf" gesteld. Het KB van 16 juli 1992 laat aldus nog geen schrapping toe.

II.1.7. Wat er ook van moge zijn, verzoekende partij mag met een bijlage 35 op het grondgebied verblijven. De schrapping uit het vreemdelingenregister is volgens verzoekende partij dus niet wettig (cfr. supra).

Verzoekende partij meent dan ook dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student in legaal verblijf heeft aangevraagd en dus geen buitengewone omstandigheden conform artikel 9 alinea 2 dient aan te tonen.

II.1.8. Aangezien verzoekende partij bij de indiening van de aanvraag over een bijlage 35 beschikte – ondanks het feit dat haar asielprocedure ondertussen definitief werd afgesloten – en zo haar verblijf heeft aangetoond, werden de ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld.

De ontvankelijkheidsvoorwaarden moeten immers voldaan zijn op het moment van de aanvraag. Het beginsel dat een bestuur op het ogenblik dat het zijn beslissing over dergelijke aanvraag neemt, rekening moet houden met alle elementen waarover het op dat ogenblik beschikt, doet geen afbreuk aan de voormelde ontvankelijkheidsvoorwaarde (RvS arrest nr. 219 256, dd. 08.05.2012).

II.1.9. Bovenstaande impliceert wel degelijk dat verzoekende partij met een bijlage 35 gerechtigd is haar aanvraag in België in te dienen, minstens dat een bijlage 35 voor interpretatie vatbaar is.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 9 en 58 van de Vreemdelingenwet, de omzendbrief van 30 augustus 2013 en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden."

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 58, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven omwille van studiedoeleinden "door de vreemdeling in het Rijk [kan] aangevraagd worden overeenkomstig de door de Koning bepaalde modaliteiten in uitvoering van artikel 9, tweede lid."

Uit artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat een vreemdeling in principe een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland, tenzij op deze algemene regel een afwijking is voorzien in een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit.

Artikel 25/2, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) bepaalt zulke afwijking, die luidt als volgt:

"§ 1. De vreemdeling die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden, die aantoon :
1° ofwel in het bezit te zijn van

a) een arbeidskaart B, een beroepskaart, of een attest afgegeven door de bevoegde overheidsdienst van vrijstelling van deze verplichting (of elk ander bewijs dat door de bevoegde ministers voldoende wordt geacht om deze vrijstelling te bevestigen), en

b) een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door één der in bijlage bij de huidige wet opgesomde ziekten, en
c) een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 18 jaar,
2° ofwel de door de wet of een koninklijk besluit vastgestelde voorwaarden te vervullen om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van een andere hoedanigheid,
kan op deze basis een aanvraag tot machtiging tot verblijf indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft"

Dit artikel faciliteert de indiening van zogenaamde "technische aanvragen", zijnde wijzigingen van verblijfsstatuut.

Om van artikel 25/2 van het vreemdelingenbesluit gebruik te kunnen maken, dient de verzoekende partij te voldoen aan twee ontvankelijkheidsvoorwaarden.

Ten eerste dient verzoekende partij alleszins gemachtigd of toegelaten zijn tot een kort verblijf of tot een verblijf van meer dan drie maanden, met andere woorden wettig in België te verblijven.

Ten tweede dient verzoekende partij de wettelijk vastgestelde voorwaarden te vervullen om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van een andere hoedanigheid, in casu die van vreemde student, zoals bepaald in artikel 58 van de vreemdelingenwet.

Pas wanneer verzoekende partij aan deze tweede voorwaarden voldoet, en bij de aanvraag de bewijzen daarvan voegt, kan zij een aanvraag indienen zonder een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te moeten aantonen.

3.4. Kernbetoog van de verzoekende partij is dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student wel degelijk in legaal verblijf heeft aangevraagd. Zij was toen in het bezit van een bijlage 35. Daardoor diende zij dan ook geen buitengewone omstandigheden, conform artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet, aan te tonen. Verzoekende partij meent dat zij haar aanvraag "rechtstreeks" kon indienen bij de gemeente waar zij verblijft, en dit zonder te voldoen aan de in artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden, omdat zij op het moment van die aanvraag in het bezit was van een bijlage 35 en derhalve in "legaal verblijf" was.

Verzoekende partij zet op uitvoerige wijze uiteen waarom zij, gelet op de bijlage 35 die haar verstrekt werd nadat zij een beroep bij de Raad had ingediend tegen de in punt 1.6. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, ten tijde van haar aanvraag om verblijfsmachtiging niet kon worden beschouwd als zijnde een vreemdeling in illegaal verblijf.

Verzoekende partij besluit dat uit het gegeven dat zij bij het indienen van haar aanvraag om verblijfsmachtiging over een bijlage 35 beschikte, en zo haar legaal verblijf in het Rijk heeft aangetoond, blijkt dat de ontvankelijkheidsvoorwaarden werden vervuld.

3.5. Los van de vraag of een bijlage 35 impliceert dat verzoekende partij al dan niet in "legaal verblijf" was, herinnert de Raad aan de eerste ontvankelijkheidsvoorwaarde waaraan moet worden voldaan opdat een vreemdeling een aanvraag om verblijfsmachtiging, op grond van artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet en artikel 25/2 van het vreemdelingenbesluit, rechtstreeks bij de burgemeester van de gemeente van verblijf kan indienen. De vreemdeling moet met name aantonen dat hij "reeds toegelaten of gemachtigd [was] tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden".

Verzoekende partij diende een beroep in tegen de in punt 1.6. vermelde beslissing van de commissaris-generaal. Zij kon gedurende de beroepstermijn en gedurende de behandeling van het beroep in volle rechtsmacht bij de Raad, ingesteld op grond van artikel 39/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet de toepassing van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet genieten. Dit artikel bepaalt: "Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd."

De bescherming tegen een gedwongen tenuitvoerlegging van het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, wordt veruitwendigd in de afgifte van een bijlage 35, zoals vastgesteld in artikel 111 van het vreemdelingenbesluit. De bijlage 35 vermeldt sinds het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ook uitdrukkelijk: "De betrokkene is niet

toegelaten of gemachtigd tot verblijf maar mag op het grondgebied van het Rijk verblijven in afwachting van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."

De Raad van State oordeelde hierover reeds dat de hinderpalen voor verwijdering van het grondgebied die volgen uit het artikel 39/70 van de vreemdelingenwet enkel impliceren dat de vreemdeling op het grondgebied mag verblijven en dat hij dus niet in onwettig verblijf is. Daarentegen vloeit uit de toepassing van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet niet voort dat de vreemdeling wordt toegelaten of gemachtigd tot verblijf zodat de vreemdeling zich ook niet kan beroepen op een verblijfstitel gelinkt aan een toelating of machtiging tot verblijf. (RvS 25 november 2014, nr. 229.317: *"En effet, les obstacles à l'éloignement du territoire qu'érigent les articles 39/70 et 39/79, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980, impliquent seulement que, dans la mesure prévue par ces dispositions, le requérant peut demeurer sur le territoire et n'est donc pas en séjour illégal. Par contre, ces dispositions ne l'autorisent pas et ne l'admettent pas au séjour de telle sorte que le requérant ne peut revendiquer un titre de séjour lié à une autorisation ou à une admission au séjour. Ainsi, les articles 39/70 et 39/79, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 respectent les exigences des articles 7 et 39 de la directive 2005/85/CE du Conseil du 1er décembre 2005 relative à des normes minimales concernant la procédure d'octroi et de retrait du statut de réfugié dans les États membres ainsi que de la directive 2013/32/UE du Parlement et du Conseil du 26 juin 2013 relative à des procédures communes pour l'octroi et le retrait de la protection internationale qui abroge la directive précitée 2005/85. En effet, ces directives n'imposent pas aux États membres de conférer un titre de séjour à l'étranger auquel est accordé le droit de rester sur le territoire, au sens de ces directives, pendant la durée de la procédure. C'est donc en conformité avec les prévisions des articles 39/70 et 39/79, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 que la disposition attaquée précise que le requérant devant le Conseil du contentieux des étrangers n'est ni admis, ni autorisé au séjour mais qu'il peut demeurer sur le territoire du Royaume dans l'attente d'une décision de cette juridiction."*)

Het feit dat verzoekende partij bij een beroep bij de Raad tegen de in punt 1.6 vermelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in België in het bezit wordt gesteld van een bijlage 35, maakte derhalve niet dat zij *"reeds toegelaten of gemachtigd [was] tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden"*, zoals vereist op grond van artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet en artikel 25/2 van het vreemdelingenbesluit. Verzoekende partij toont dit met haar uitgebreid betoog niet aan, noch blijkt dit uit het administratief dossier. Bij deze kan ook worden verwezen naar het gesteld in punt II, A van de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (BS 4 juli 2007).

Verzoekende partij houdt nog een heel betoog omtrent de inschrijving in de bevolkingsregisters en de omzendbrief van 30 augustus 2013 en maakt een vergelijking met de attesten van immatriculatie. Verzoekende partij gaat er evenwel geheel aan voorbij dat asielzoekers steeds in het wachtregister worden ingeschreven, dat geen deel uitmaakt van de bevolkingsregisters. Wanneer asielzoekers tegen een asielbeslissing een beroep bij de Raad indienen, blijven zij ingeschreven in het wachtregister. Verzoekende partij kan dan ook niet nuttig verwijzen naar de omzendbrief van 30 augustus 2013 die enkel handelt over afvoering uit de bevolkingsregisters.

Nu verzoekende partij niet aantoont te voldoen aan de in artikel 25/2, §1, eerste lid van het vreemdelingenbesluit gestelde ontvankelijkheidsvoorwaarde dat zij op het moment van haar aanvraag om verblijfsmachtiging *"reeds toegelaten of gemachtigd (was) tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden"*, maakt zij niet aannemelijk dat de gemachtigde op onjuiste, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de artikelen 9, tweede lid en 58 van de vreemdelingenwet heeft bepaald dat *"er dus geen rechtstreekse aanvraag kon worden ingediend bij de gemeente via art. 9bis §1°, zonder de buitengewone omstandigheden, aan te tonen."*

3.7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde vervolgens is nagegaan of is voldaan aan de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...)”.

Artikel 9bis laat toe dat een aanvraag om verblijfsmachtiging in België kan worden ingediend, mits buitengewone omstandigheden worden aangetoond en een identiteitsdocument wordt voorgelegd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Uit de lezing van de voornoemde bepaling volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.8. In de bestreden beslissing wordt bovendien aangehaald dat verzoekende partij geen schriftelijke motivatiebrief heeft toegevoegd waaruit haar buitengewone omstandigheden zouden moeten blijken ter rechtvaardiging van haar aanvraag bij de gemeente. De gemachtigde wijst erop dat de verzoekende partij dient aan te tonen dat het voor haar bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst om haar aanvraag op regelmatige wijze in te dienen, via de Belgische diplomatieke of consulaire post in haar land van herkomst of verblijf.

De vaststelling dat verzoekende partij in gebreke is gebleven om buitengewone omstandigheden aan te tonen, vindt steun in het administratief dossier en wordt in het verzoekschrift geheel onbesproken gelaten.

Het motief dat verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd, wordt aldus niet betwist noch weerlegd, waardoor dit onverminderd overeind blijft. Nu niet is voldaan aan één van de twee cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kon de gemachtigde dan ook op goede gronden besluiten dat *“de door betrokkene ingediende aanvraag tot het bekomen van een verblijfstitel in de hoedanigheid van student onontvankelijk”* is.

3.8. Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekende partij niet aantoont dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing werd genomen in strijd met artikel 9 of artikel 58 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES